

PÓDA ÉRZSÉBET

Somi és Szurka közös karácsonya

Somi, a kismanó az őszt szerette legjobban, mert olyankor a kertjük telis-tele volt finomabbnál finomabb érett gyümölcsökkel. Ilyenkor már reggel kiment a kertbe, hogy fölszedje, megmossa és megeszegesse a lepotyogott terméseket. Egy őszi nap reggelén egyetlenegy földre pottyant gyümölcsöt sem talált. Hiába remélte, hogy majd ebéd után fölszedi és megeszi mindet.

– Azt a hórihorgas kandeláberét! – dühöngött, amiért nem sikerült a csemegézés. Valaki elcsente a potyogást! El is panasolta a nagymamájának, mi történt.

– Hát, gyermekem, lesd ki a kis tolvajt, csípd fölön az ebadtát, akkor aztán megmarad neked a gyümölcs! – tanácsolta a bölcs nagymama.

Úgy is lett. Somi másnap egész délelőtt ott hasalt egy bokor alatt. Egyszer csak szuszogást, szöszmötölést hallott a gyümölcsfák alól. Mérgesen előpattant a leshelyéről, s mit látott? Szurka, a sün hengergőzött a fa alatt, és a tuskéire szúrta a gyümölcsöket. A manó elkiáltotta magát:

– Azt a narancsszínű somlevelét! Szóval, te vagy a tolvaj! Most elkaptalak! Azonnal add vissza a gyümölcsömet!

A meglepődött s kissé megrettent süni ijedten szuszogta:

– Én... Nem tudtam. Azt hittem, senkinek sincs szüksége a potyogásra... Én csak...

Ám az irigy Somi nem hallgatta végig, hanem ráripakodott:

– Takarodj, te gyümölcstolvaj!

A süni értetlenül ingatta a fejét, és egy kissé megbántódott. Aztán szuszogva, komótosan elcammogott. A kismanó pedig leült a gyümölcsfák alá, és úgy, de úgy teletömte magát, hogy alig bírta föltápáskodni. Talán mondanom sem kell, délre már nagyon csikart a hasa. Ebédelni se tudott, a fájdalom elviselhetetlenné vált. Gyomorrontást kapott, estére be is lázasodott. Doktort kellett hívni, aki gyógyszer, valamint hosszan tartó szigorú diétát írt fel Sominak.

Amikor a manó jobban lett, állandóan csak Szurka járt a fejében. Rettenetesen szégyellte magát a buta viselkedése miatt. Azon töprengett, vajon hogyan engesztelhetné ki szegény sünit. Mikor újra kiment a kertbe, szomorú látvány fogadta. A fák alatt vastagon hevert a lehullott, félig megromlott gyümölcs. A süni azóta nem járt itt. Sominak lelkiismeret-furdalása volt. Elhatározta, hogy megkeresi Szurkát, és bocsánatot kér tőle. De hiába kereste mindennap, csak nem találta. Már lehullott a hó, de Somi még mindig eredménytelenül kutatott. Egyszer elgondolkodva

ballagott a kert melletti erdőben, amikor megroppant valami a lába alatt – és belepottyant egy verembe. Sírt, segítségért kiabált, de nem történt semmi. Csak ült a verem mélyén a hidegtől dideregve. Jó kis idő eltelt már, amikor ismerős neszre lett figyelmes: bőszerű szuszogásra! Felnézett a gödör peremére, ahol megjelent Szurka szimatoló, de ugyancsak sovány orra.

– Kérlek, segíts rajtam! – sírta Somi.

– Máris – szuszogta a süni, majd nem túl gyorsan megmozdult és szöszmötölni kezdett valamivel. Aztán eltűnt, majd újra mocomogni kezdett és megjelent az ismerős orrocška:

– Szereztem egy faágot – szuszogta –, leeresztem neked, mássz föl rajta!

Így is lett. Mikor Somi végre kikerült a gödörből, bocsánatot kért Szurkától. A süni elmosolyodott:

– Én már nem is haragszom – mondta.

– Tudod mit? – kérdezte vidáman Somi. – Töltsd nálunk a telet! Látom, nincs vackod, és azt is, milyen sovány vagy. Nagymama épp a karácsonyi diós kalácsot süti. Majd együtt kóstolgatjuk. És ígérem, mostantól az összes lepotyogott gyümölcs a tiéd. Ha akarsz, ideköltözhetsz hozzánk, a kertünkbe, biztosan akad itt valami jó kis zug, ahol jól éreznéd magad.

Így történt. Szurka a karácsonyt a manóéknál töltötte, és azóta is Somiék kertjében lakik, a körtefa alatti odúban. Jó pajtások, igaz barátok lettek. A lehullott gyümölcsön pedig testvériesen megosztóznak.

Szabi-mese

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy fiú, aki egészen kicsi kora óta nagy álmodozó volt. Először azt álmodta meg magának, hogy versfaragó lesz. Miután felébredt, neki is fogott a megvalósításnak. Reggeltől estig faragta a verseket. Addig-addig faragta, amíg meg nem unta, de ekkorra már több vastag füzet is teli volt a szép számú, ilyen-olyan, többé vagy kevésbé sikerült költeményeivel. Estétként felolvasta fáradt anyukájának, aki nagyon elégedett volt kisfia alkotásaival – teljesen feltöltődött általuk.

Ezután a fiú megálmodta, hogy énekes-lantos lesz. Miután megvolt a cél, neki fogott a megvalósításnak. Reggeltől estig köszörülte a torkát, hangolta, pengette vagy verte a húrokat – attól függően, épp milyen volt a hangulata. Végül sikerült szép zengőre edzenie a hangját, kellemesre gyakorolni a lantjátékát. Jó volt hallgatni, amikor zenélt. Amikor meg szívből énekelt, mondjuk épp egy színpadon, az őt hallgató közönség úgy érezte, kinyílt az ő lelkük is – sőt három évre elegendő energia tölti fel őket attól a csodaszép hangtól, ami a színpadról árad feléjük.

Ezután a fiú azt álmodta, hogy regényíró lesz. Némi jártassága már volt az ilyes-
miben, hiszen verseket faragni már jól tudott. A regény persze egészen más mű-
faj! De az álom nem fogott ki rajta, aki keményen dolgozott – járatta az agyát,
mozgatta, forgatta, edzette a fantáziáját, verte, nyomta, ütötte az írógép billen-
tyűzetét. Igyekezete nyomán érdekfeszítő, kalandos, olvasmányos és izgalmas
regények láttak napvilágot. Az olvasók csak úgy falták a történeteket. Egyre-más-
ra hívták a fiút a közönségtalálkozókra, aki olyan elfoglalttá vált, hogy alig jutott
ideje öreg barátaira. Ha találkozni akartak vele, nekik is követniük kellett őt az
író-olvasó találkozókra. A fiú csillogó szemmel beszélt az alkotásról, terveiről, ál-
mairól, és csak dedikált, dedikált, dedikált... Az olvasók pedig boldogan lapozgat-
ták a könyveit, rajongói klubokat alapítottak, és izgatottan várták, mikor ül neki a
szerző egy újabb műve megalkotásának.

A fiú ekkor azt álmodta meg, hogy középkori lovag lesz. Olyan igazi! Aki ud-
varias a hölgyekkel, megvédi a gyengébbeket, harcba száll az igazságért és a be-
csületért. A kor nem igazán kedvezett neki, hiszen ma már nem lovon utaznak a
férfiak, s igazi, finom hölgyekből sincs túlkínálat, az igazság és a becsület se érde-
kel szinte senkit. De ő addig-addig fontolgotott, gondolkodott, agyalt, dolgozott,
szervezkedett és ügyködött, míg egy szép napon lovagok garmadája verte fel a ta-
nyáját a lakhelyéhez közeli rekettyésben. A nap csillogott a sisakjukon, kezükben
kelevéz vagy dárda, íj vagy számszeríj, vagy éppen tör vagy kard. Ha egymással
gyakoroltak, csak úgy szállt a por, szikrázott a vas, üvöltött a hang. És akkor és ott!
Egyszer csak és valahol megpillantotta őt: a hölgyek hölgyét, a kedvesek kedvesét,
szíve választottját! A nap ragyogott, a levegő levendulától illatozott, az élet meg-
telt értelemmel és szeretettel.

És a fiú akkor megálmodta, hogy boldog lesz. Hogy feleségül veszi szíve hől-
gyét, gyermekeik születnek és gondtalanul élnek, amíg csak meg nem hálnak.
Csaptak is hetedhét országra szóló lakodalmat: én is ott voltam, húslevesben főtt
csirkelábat szopogattam, a talpamat hólyagosra táncoltam.

A fiú pedig a mai napig álmodik. És minden, amit megálmodik, valóra válik. És
ez a legjobb dolog, ami egy fiúval történhet.

Balázs Gyéza illusztrációja Kulcsár Ferenc
Tím-tom, találom című verseskötetében (Anser Kiadó, 2017)